



facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

## Blog 54; De tralies in mij en engelenvleugels

Geen doorsnee blog, geen mooie grappige verhalen, geen poepuitspraken of hilarische taferelen. Nu gaat mn ziel bloot, bloot als nooit tevoren. Waarom? Simpelweg omdat ik vind dat het genoeg is geweest. Ik heb het lang genoeg bij me gedragen en de meeste weten het een en ander al. Daarnaast is het belangrijk dat het bespreekbaar is en blijft. Waar ik het over heb? Depressie. Hier is mijn verhaal.

Zoals jullie weten ben ik eerder getrouwd geweest. Geweest want het huwelijk klopte van geen kanten. In het begin was alles nog leuk en aardig, we waren een stel, zo'n stel tot over de oren verliefd. Zij was mijn eerste waar ik serieus over had nagedacht om mee samen te wonen en dat gebeurde sneller dan gedacht. Al rap had ze haar vinger in de pap zonder dat ik het door had. De hechte band die ik had met mn ouders bleek door haar toedoen vrij poreus en met ruzie ging ik binnen een maand na haar entree samenwonen. Ik in de veronderstelling dat dit juist was want zij had alles tenslotte al eerder meegemaakt. Puur op haar vertrouwende liet ik alles zonder duidelijke uitleg achter en trok in. Ondanks het plotselinge vertrek steunde mn ouders mij wel en al gauw gingen wij door naar het volgende huis. Destijds werkte ik in een supermarkt ondanks ik mijn beveiligings diploma had. Het feit dat ik altijd op tijd thuis was, was voor haar reden mij te weerhouden mijn geleerde beroep te beoefenen. Zij was 'student' en had een bijbaantje. Zelfs dat bijbaantje werd haar te veel en ik was mijzelf langzaamaan uit het oog aan het verliezen. Hierdoor was ik alles behalve rationeel. De maanden kwakkelden voort en de ruzies tussen mij en mn ouders werden heftiger. Achteraf stom, want ze probeerden mij te beschermen maar zo zag ik dat niet. Allang niet meer. Als je lang genoeg omgaat met negativiteit ga je vanzelf de donkere wolken zien. Met het verbannen van mijn ouders uit mijn leven verloor ik een stuk van mij. Verdrietig mocht ik niet zijn want ik had geen keuze. Hier was de depressie al huis aan het houden zonder dat ik het door had. Jaren verstreken en mijn lach was kapot. Ik was iemand die zij wilde dat ik zou zijn. Met illusie dat het zo moest groeide mijn frustratie wel. Want van alles en iedereen die ik had was alleen zij over. Knallende ruzies waarin ik trachtte voor mijzelf op te komen besloten we dat we in relatietherapie moesten. Er werd ons verteld dat we terug moesten naar de basis. Dat was een mooi principe zij het niet dat de gesprekken waren gebaseerd op list en bedrog. Na wat sessies waarin

mijzelf had ingeprent gelukkig te zijn leek ons een kind wel de redding van ons huwelijk te zijn. Ohja, tussendoor ben ik getrouwd met haar op precies de manier waarop ik het niet wilde. In een spijkerbroek met blouse en stuk moccaschnit uit de diepvries. Met het geweldige aantal van 7 familieleden van haar kant en één vriend van mijn kant was dat het. Rani zou ons redden. Dat ging twee weken goed en al snel vervielen we in ons oude patroon. Ik zakte nog verder weg want ik was tenslotte getrouwd, had een kind en een koophuis dus ik moest niet zeuren om mijzelf maar gelukkig zijn. Mn ouders mochten hun rentree maken want zij had oppas nodig. Toen al heel snel duidelijk werd dat ik sterker werd door hun aanwezigheid moesten ze meteen vertrekken. Wéér werden ze van mij afgenomen. De ruzies werden er niet minder om en Rama moest uitkomst bieden. Want met twee kinderen heb je geen tijd om ruzie te maken. Van de blijde ikke was toen al weinig over. Geen lach, geen traan. Het kachelde zo voort en tussentijds kwam Hira nog als 'verassing'.

Skip naar eind vorig jaar. Het absolute dieptepunt in mijn depressie volgde rond december. Knetterende ruzies thuis nam ik mee naar werk en andersom. Doordat ik thuis en mijzelf niet kon en mocht zijn en alles moest doen, klapte er wat in mijn hoofd. Emoties werden uitgesloten, ogen waren dof en dood en ik, ik was weg. Diep weg gestopt. Wat er overbleef was een gedaante wat pretendeerde iets te zijn wat niet was. Ik was niet meer een blijde papa, de liefhebbende echtgenoot, de gezellige gekke vriend. Ik was wat zij al die jaren had gekneed. Een leeg omhulsel. Een omhulsel dat lachte wanneer dat verwacht werd, dat sprak wanneer het toestemming kreeg, wat een geloof aannam wat mij niet aantrok, een taal zei te verstaan wat mij vreemd was. Ikzelf was er wel, maar zo diep weg. Het voelde alsof er tralies tussen mij in stonden en ik aan beide kanten aan het duwen en trekken was maar niet wist wat de binnen of buitenkant was. Hierdoor was ik alsmaar boos, gefrustreerd en geïrriteerd. Door die constante strijd werd alles en iedereen mij teveel. Het enige wat ik wilde is mijzelf zijn, iemand om mij heen hebben die dat waardeerde, respecteerde en stimuleerde. Drugaddict. Want je bent lastig, dus giet maar vol met pillen. Ik had nachtmerries, dood en verderf. Vaak was ik het zelf hoewel ik niet suïcidaal was. Ik had niet veel om te voor te leven maar wel genoeg om niet voor te sterven. Echter maakte de depressie alles zwaarder. Ik zag hoe ik de kinderen behandelde, ik zag ook hoe die kinderen een vader zagen die geen kind hoort te zien. Ik zag het allemaal maar had geen controle. Spijt wel, meer dan mij lief was. Al die pillen maakte alles meer erger dan minder. Toen ik echt geen uitweg meer zag overkwam mij iets waarvan ik elke dag nog afvraag waar ik het aan verdiend heb. Miranda.

Liefde bestaat. En hoe! Alles wat ik wilde, wat ik vroeg, waarvan ik droomde. De geschiedenis tussen haar en mij heb ik eerder verteld. Fijn dat het er is en ben er en haar elke dag dankbaar voor. Mijn depressie was zowaar onder controle,

geen medicijnen, geen nachtmerries, ik was ik. Voordat ik bij haar kon zijn moest er in Den Haag nog het een en ander gedaan worden. Het klinkt heel licht, maar daar is een reden voor. Lees verder voor u oordeelt aub.

De scheiding. Ik vertelde haar dat ik wilde scheiden. Ik was al een hele lange tijd niet gelukkig meer en we maakten elkaar het leven alleen maar zwaarder. Ik kon mijzelf niet zijn en dat woog zwaarder dan zij wist. Haar reactie; gelukkig maar, ik zag jou ook al heel lang niet meer als de man voor langere termijn. Ik hoopte het alleen te rekken tot de jongste de deur uit was.

Dat ging makkelijk dus we moesten alles regelen. Eindelijk konden we samen weer eens lachen. Die lach was van korte duur. Haar ouders werden opgetrommeld en we zouden samen het nieuws vertellen. Ze kwamen en ze zegt, ja Dave moet jullie wat vertellen en toen begon ze haar toneelstukje. Waar we eerder hadden afgesproken dat ik in de woonkamer zou blijven werd snel een tas naar beneden gedonderd. En toen was ik dakloos. Ik mocht wel oppassen op mijn eigen kinderen. Dankjewel hoor.

De rit naar Steenwijk. Was binnen een maand gefixt. Eindelijk waren Miran en ik samen. Uiteraard moest ik nog even genaaid worden door G4S. Want die konden mij alleen overplaatsen voor 80 uurtjes in de maand dus neem maar ontslag.

Toegezegd werd mijn oprotpremie, dus ik zou even vooruit moeten kunnen. Nooit betaald natuurlijk dus spaargeld. Nadat de ex daar ook al van had gesnoept moest ik als de wiedeweerga een baan hebben, maakte me niet uit wat. Het werd Wiver, lekker verhuizen want we meer dan fulltime uren en een auto van de zaak. Geen auto, fulltime bleek 17 uur per maand. Fucking teleurstelling. Aanvullen met Rova dan maar. Gecombineerd net te bolwerken maar ook toen werden die uren minder. Depressie sluimert zo onderhand weer. Uit nood ga ik terug de beveiliging in. Bij foddermukkers Venenberg Security. Ik zou teamleider zijn met goed salaris en een goed contract. Gezin gaat voor dus maak je geen zorgen. Drie keer raden. Geen teamleider, salaris wordt de eerste maand niet betaald dus daar zit je dan, in december met sinterklaas, 2 verjaardagen en kerst. Een voorschot van 250,- moest voldoende zijn maar dat werd ingehouden bij je volgende loon. Klerelijers. Wanneer je denkt dat het niet gekker kan, wordt ik nog ontslagen ook omdat Rohan was geboren. Hallo ww. Het uwv, een instantie waar je nooit in moet willen komen want ze hebben dezelfde rekenmethode als de belastingdienst. Alles voor eigen gewin.

Mag ik alsjeblieft werken enzo. Want dat duurde maanden voor ik eindelijk weer eens wat vond. Verkeersmaatregelen it is. Uren zat! Klopt, de eerste 5 weken. Daarna minder en minder tot ik weken thuis zat te wachten op telefoon.

Sporadisch eens een dagje en ik zag de bui al hangen. Hoe gaat dit de winter. Mn vermoeden werd bevestigd en moest voor de winter wat anders hebben.

Depressie neemt steeds meer grip op mij maar kan het nog redelijk handelen. Op naar het volgende bedrijf. Een bedrijf wat zegt er voor de mensen te zijn en

teert op langdurige relaties. 1 maand om precies te zijn, want gaan collegas over je lullen waardoor je wordt beoordeeld op lariekoek en leugens.

Wat rest zijn mijn tralies waar ik wederom aan sta te trekken en duwen.

Wederom boos, gefrustreerd en geïrriteerd. Ik voel me gevangen, maar ditmaal als mijzelf tegen de wereld tegen mij. Het enige verschil is dat de vleugels van Miranda mij warm houden. Hetzelfde gevoel maar dit keer niet alleen. Neemt niet weg dat ik nog steeds niet zie wat nu binnen is en wat buiten is, maar ik ben nu gelukkig niet meer alleen. Van alles wat ik wel en niet zie, zie ik nog genoeg. Ik zie Miranda, ik zie mijn ouders, mijn zusjes, mijn broeders en iedereen eromheen.

Ik weet niet wat er komen gaat, waar ik heen ga, of hoe ik doe. Wat ik wel weet is dat ik deze rit meer passagiers heb. Ik vraag jullie bij deze om een hand, hou mij vast en laat mij de weg naar buiten zien. Help.

Depressie is een onverslaanbare ziekte, slachtoffers moeten gehoord worden.

Hoor mij en zie mij.

Thanks